

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

IOAN PALER

**NELINISTI
PASAGERE**

VERSURI

Libris
EDITORIAL

BRAȘOV, 2019

CUPRINS

SIMT	7
ATÂTEA DARURI.....	9
MI-AM PUS ÎN GÂND	11
SINGUR	13
IGNORANȚĂ.....	15
POETUL.....	17
OSÂNDA	19
DRESORUL DE ȘERPI	21
ÎN JURUL MEU	23
AȘ VREA	25
ȘTII TOTUL	27
POEMUL SIMȚURILOR	29
CUM TREC ANII	31
SĂ-ȚI CÂNT.....	33
AȘTEPT	35
DEDICAȚIE.....	37
TE ASCUNZI.....	39
UN CONFLICT.....	41

TE VĂD.....	43
RĂMÂI AȘA.....	45
CUNOSC PRIVIREA ACEASTA	47
SUB OCHII MEI	49
DOR DE ZILE ȘI ANI.....	51
EA.....	53
AȘ VREA SĂ ȘTIU TOTUL	55
AM STAT	57
GÂNDURILE.....	59
UN NOU DUȘMAN	61
CARNAVAL	63
NU VREAU SĂ RATEZ.....	65
SUFLETUL TĂU	67
NIMENI NU MI-A SPUS.....	69
COPACUL.....	71
FIGURANȚI.....	72
CA SĂ POT MERGE ÎNAINTE	73
PREDESTINAT UITĂRII.....	75
CINE VA ȘTI.....	77
IUBIREA CA O CORIDĂ	78
AMINTIREA TA	81
ALT TĂRÂM.....	82
CA UN RÂU.....	84
TU.....	85
CA O SIRENĂ.....	86
MĂ PLIMB	87
TĂCERE.....	88
INCERTITUDINE.....	89

ÎL MAI VĂD	90
ÎMI VINE SĂ CRED	93
PAȘII POETULUI	94
ÎN PALATUL TĂU.....	95
LUMEA PE DOS	97
DACĂ EROII.....	99
NU MAI POATE FI VORBA.....	101
BRĂȚARA.....	102
TIMPUL.....	103
DINCOLO	104
FUGA.....	106
DE CE TOAMNA.....	107
SĂRUTAREA TA	109
FĂRĂ IEȘIRE.....	110

SIMT

simt cum cu fiecare poem pe care-l scriu
respir mai alert mai gâfâit
ca un alergător de cursă lungă
dispar puțin câte puțin
ca fulgii de nea
așternuți pe pământul cald
văd cum deasupra mea se ivesc nori gri
amenințători ce prevestesc parcă o furtună
prietenii mă caută tot mai rar și
când mă întâlnesc întâmplător
mă întreabă cu jumătate de gură ce mai scriu
încerc să fiu politicos și le răspund
(spre bucuria lor)
că m-am lăsat de scris
dar eu mă încăpățânez să scriu poem după poem
deși respir tot mai alert și tot mai gâfâit

nu-mi mai văd capul de atâtea poeme
ele nu știu că măucid încet
dar nici nu le trece prin minte că
strânse între copertile unei cărți
îmi dau o șansă la nemurire

ATÂTEA DARURI

am primit atâtea daruri...
inima care-mi bate frenetic în piept
și care o ia razna
când mi-e lumea mai dragă
plămâinii în care vântul furtunile
intră și ies pe rând
lăsând doar dezastre în urma lor
am primit mâinile
care nu mă mai ascultă deloc
picioarele care mă duc în toate direcțiile
numai acolo unde trebuie nu
am primit ochii cu care încerc
să disting nuanțele lumii
în sfârșit am primit capul acesta
care mai mult mă încurcă decât mă ajută
.....

atâtea daruri pe care eu nu le-am cerut
dar sufletul Doamne cine mi l-a dat
cine mi l-a așezat printre darurile primite
bănuiesc... dar nu sunt sigur
am doar certitudinea
că nu e de unică folosință
promit Doamne că o să-l aduc înapoi
așa cum l-am primit
poate un pic mai obosit

MI-AM PUS ÎN GÂND

Voltaire este – nu-i așa – un gânditor profund
un raționalist sadea
după ce o viață întreagă s-a străduit
să găsească un sens vieții
la final a ajuns la concluzia
că cel mai nimerit lucru pe lumea asta
este să-ți cultivi grădina
mi-am propus să-l urmez pe filosof
am început să fac straturi
în petecul de grădină pe care îl am
am îndepărtat cu râvnă buruienile de la suprafață
am netezit cu grijă pământul
dar am văzut că nu-i de ajuns
am început atunci să-l sap cu râvnă
săpam tot săpam și deodată
am avut sentimentul că-mi sap propria groapă
stai așa mi-am zis ăsta nu-i lucru curat
am refăcut de îndată stratul

dar groapa nu voia în ruptul capului să dispară
ba parcă se adâncea și mai mult
gata să mă primească în ea
nu-mi puteam veni în fire...
vasăzică filosoful și-a râs de noi
a uitat să precizeze că pământul nu trebuie lucrat
doar cu sapa și lopata
trebuie să stropești straturile cu lacrimi
să le ademenești cu descântece cu vorbe de duh
și să le binecuvântezi cu rugăciuni cerești

SINGUR

mă bate gândul să mă izolez de lume
să stau undeva ascuns
poate în pădure
dar și acolo mă pândesc
pericole neștiute
venite nu se știe de unde
atunci poate pe o insulă singuratică
nelocuită sălbatică
nestrăbătută de picior de om
poate de niște pirați
pripășiți pe acolo în ani îndepărtați
și dacă se întorc ce mă fac
unde mă ascund unde mă îmbarc
să încerc mai bine cerul
să mă ascund printre nori
în văzduh este atâta liniște
dar ce spun eu
acolo sunt îngerii sunt sfinții

atunci să mă ascund la umbra ta
(nu că asta s-a mai spus)
poate la nord poate la apus
dar nordul e prea friguros
apusul prea întunecos

.....

se vede treaba că nu mi-e dat
să găsesc un loc liniștit curat
nu-mi rămâne decât
să mă ascund în mine
exclus nici acolo nu e bine
e un loc plin de agitație
e prea multă complicație

.....

de fapt de ce-mi doresc eu atâta singurătate
acolo nu mă știe nimeni
nu mă bârfește nimeni
ce mai e și cu dorințele astea absurde
venite nu se știe de unde
ca să-ți întunece gândurile și
să-ți frângă aripile cele moi
mai bine singur aici... dar printre voi

IGNORANȚĂ

dezăvorește mințile noastre Doamne
și învață-ne cum să murim
nimeni nu și-a bătut capul cu noi până acum
să spulbere negura din sufletele noastre
surghiuniți între desfrâurile zilei
uităm că ne așteaptă spaimile nopții
deși zorii vestesc aducerile aminte
singurătățile noastre
se întind pe patru continente
serile tot mai des
ne apasă cumplit deznădejdele
ca și când am căra în spinare
veacurile dispărute
noapțile ne pun sub pleoape blestemele zilei
iar ochiul vână încolțit afară
nu mai vede decât luminile din pomul de Crăciun
dar să murim Doamne cine ne învață
cine va destrăma ceața de pe ochii noștri
cum să învățăm să murim Doamne

